

اصول اعطای کاربری مجدد به بناها و بافت های تاریخی مبتنی برافزایش کیفی فضاهای اجتماعی

میثم قائدشرف^{۱*}، دکتر جمال الدین مهدی نژاد^۲

۱- پژوهشگر دوره دکتری دانشگاه آزاد اسلامی، واحد بوشهر، بوشهر، ایران، ۰۹۳۶۶۲۰۹۹۳۳، (MEYSAMGHAEDSHARAF@YAHOO.COM)

۲- دانشیارگروه معماری، دانشکده مهندسی معماری و شهرسازی، دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی تهران، ایران

چکیده

امروزه بافت های تاریخی (فرسوده) بخش عمده ای از فضاهای شهرهای بزرگ را به خود اختصاص داده است. این فضاها اغلب در مرکز و هسته ی اصلی شهر قرار گرفته و از پتانسیل مناسبی جهت فعالیتهای اجتماعی، اقتصادی، سیاسی و ... برخوردار است که با توجه به موقعیت قرارگیری می توان آن را به نقطه عطف و پر بازده جهت ساکنان همان منطقه تبدیل کرد و بستر مناسبی فراهم آورد. اغلب این بافت ها به دلیل بی تدبیری مسئولین به بافت های تاریخی فرسوده تبدیل می گردد. وسعت زیاد، قرارگیری در مکان مناسب شهری و وجود فضاهای زنده اجتماعی (فعال) در اطراف بافت صرف نظر از بناهای تاریخی و معماری که بیانگر هویت شهری است، می تواند زمینه مناسبی برای بقا و ایجاد پویایی را فراهم آورد. در دهه های اخیر توجه به احیا و دادن کاربری های مجدد به این بافتها در دستورالعمل دولت و مسئولین قرار گرفته است. متأسفانه عدم وجود کارشناسان زنده و متخصص در شهرداری، سازمان میراث فرهنگی و استانداری نتوانسته است باعث تعامل میان ارگانهای دولتی با خود و از سوی دیگر تعامل دو سویه با مردم شوند، لذا این مهم یکی از اساسی ترین عوامل شکست یا عدم موفقیت این طرح می باشد. مسئله مهم دیگر در احیای بافت ها توجه به افزایش کیفی فضاهاست. در این مقاله سعی خواهیم کرد در ابتدا با بررسی پیش نیازهای عوامل تاثیر گذار در احیای بافت و پس از آن چگونگی نحوه اعطای کاربری مجدد به بناها و بافت های بهترین راهکارها را در افزایش کیفی فضاهای اجتماعی ارائه دهیم. روش مورد استفاده در این مقاله از نوع توصیفی-تحلیلی می باشد.

اطلاعات مقاله

زمینه تخصصی مقاله:
معماری و توسعه پایدار

دریافت:

پذیرش:

واژگان کلیدی:

احیا، مرمت

اعطای کاربری،

بافت تاریخی

افزایش کیفی فضاها،

عوامل موفقیت

پایگاه نمایه کننده:

پایگاه استادی علوم جهان اسلام

Sponsored and Indexed by
CIVILICA
We Respect the Science